

16 Ιανουαρίου 2020

Περί του μοναχού που έλαβε γεύση της Αιωνιότητος...

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Έργο του Antonio Maria Viani (1555/60-1629)

Στό ιερό ψαλτήριο του προφητάνακτος Δαβίδ, το οποίο αποτελεί καθημερινό εντρύφημα των μοναχών αλλά και πολλών ευλαβών πιστών, υπάρχει ένας στίχος, ο οποίος λέγει: «Χίλια έτη εν όφθαλμοίς σου Κύριε, ώς η ήμερα η εχθές» (ψαλμ. 89). Χίλια χρόνια λέγει, Κύριε μπροστά στους οφθαλμούς σου, είναι σαν μία μέρα δική μας που ήδη πέρασε...

Αυτόν το στίχο που έχει όντως ένα βαθύτατο θεολογικό νόημα, θέλησε να κατανοήσει ένας ευλαβής και ενάρετος μοναχός, ο οποίος βρισκόταν σε κάποιο ιερό κοινόβιο και αγωνιζόταν με άσκηση και πνευματική ζωή για την ψυχική του

σωτηρία. Πώς τα χίλια έτη ισοδυναμούν με μία ημέρα; Παράδοξο πράγμα, μυστήριο ακατάληπτο, σκάνδαλο στην ανθρώπινη λογική. Βεβαίως αυτόν το χαρακτήρα έχουν τα μυστήρια του Θεού, το υπερβατικό στοιχείο, το απροσπέλαστο για τον πεπερασμένο άνθρωπο... Και όπως ωραία έχει διατυπωθεί, μυστήριο δεν είναι αυτό που, δυστυχώς, δεν μπορώ να κατανοήσω, αλλά είναι αυτό που, ευτυχώς, με υπερβαίνει! Δεν είναι θέμα κατανοήσεως αλλά βιώσεως. Βασάνιζε, λοιπόν, τη διάνοια του ο εν λόγω μοναχός, προκειμένου να συλλάβει την έννοια του στίχου αυτού. Δεν το κατόρθωνε όμως. Η έλλειψη, παράλληλα, από εκείνο το ιερό κοινόβιο, σοφού και πεπαιδευμένου μοναχού, ο οποίος κάπως θα του ερμήνευε το δύσκολο χωρίο, θα του ανάπαυε την καρδιά και θα του ικανοποιούσε τη φιλομάθεια, καθιστούσε ακόμη μεγαλύτερη την ψυχική του ανησυχία.

Τί πράγμα άραγε να είναι αυτή η αώνιότητα, η οποία βρίσκεται πίσω από το χάσμα της αγνωσίας μας και πέραν από κάθε κατάληψη των αισθήσεων μας; Πως είναι τόσο ασύλληπτη στη σκέψη και απόμακρη στην αίσθηση; Πως μπορούμε να τη βιώσουμε κάπως, έστω και αν δέν την καταλαβαίνουμε; Πώς θά είναι η ζωή στην άδιάδοχη Βασιλεία του Θεού; Πώς «χίλια έτη ως η ημέρα η εχθές;» Πώς το χίλια ισούται με τη μονάδα; Πώς... πώς... πώς;;;

Όλες αυτές οι σκέψεις στροβίλιζαν στο μυαλό του μοναχού, ιδιαιτέρως, μάλιστα, κάποια μέρα που παρέμεινε μόνος, «μόνος προς μόνον» που θά έλεγε ο άγιος Συμεών ο Νέος Θεολόγος, μέσα στο ναό μετά την πρωινή ακολουθία του όρθρου. Οι πατέρες της μονής, πήγαν στά κελιά τους να αναπαυθούν. ο αγωνιών μοναχός όμως, παρέμεινε στον οίκο του Θεού, προσευχόμενος, σκεπτόμενος, προβληματιζόμενος, διαπλατυνόμενος σέ θεωρίες πνευματικές, βυθισμένος μέσα σέ ιερή άδολεσχία, διακατεχόμενος συγχρόνως από έντονη επιθυμία να ζήσει κάποτε την αιώνια ζωή, να εννοήσει κάτι από την άπεραντωςσύνη του άλλου κόσμου. και του απάντησε ο Θεός! Τόν αξίωσε να αισθανθεί μία μικρή, μία ελάχιστη γεύση της αιώνιότητος! Έγινε δέ ως έξης:

Ένώ προσευχόταν με κατάνυξη και περισυλλογή, βλέπει ξαφνικά μπροστά του, έναν μεγάλο, ασυνήθιστο σέ μέγεθος αετό, να πετάει χαμηλά μέσα στο ναό. το πλατάγισμά του τόν τρόμαξε στήν αρχή. Σύντομα όμως, ήρθε η εξοικείωση με το περίεργο πτηνό και δοκίμασε να το αγγίξει, καθώς εκείνο πλησίαζε, έφευγε και πάλι κατέβαινε... Κάποια στιγμή άρχισε να απομακρύνεται από το ναό. το ακολούθησε με απορία και έκπληξη ο μοναχός. Έφθασαν, αετός και μοναχός κοντά στή μονή, σέ ένα πανέμορφο τοπίο με οργιώδη βλάστηση, στο οποίο, άλλωστε, συχνά πήγαινε ο μοναχός, με σκοπό να ενώνεται διά προσευχής με το Θεό, στο περιβάλλον της ησυχίας και της ήρεμούσης φύσεως. Ξαφνικά, ο ...περίεργος αετός, άρχισε να άδη ένα τόσο γλυκύφθογγο ρίσμα, τόσο ασυνήθιστο και

υπερκόσμιο, ώστε από εκείνο το άκουσμα εξέστη ο μοναχός, έχασε τις αισθήσεις του, έχασε την επαφή με τόν κόσμο αυτόν, κάτι άλλο συνέβη, κάποια αλλοίωση, κάποια μεταβολή. Τί ήταν αυτό πού του συνέβη; Θά το δούμε στή συνέχεια. Κάποτε όμως συνήλθε, επανέκτησε τις αισθήσεις του, ήρθε σέ επαφή με την επίγεια πραγματικότητα. Πότε επανήλθε; και αυτό θά το δούμε. ο αετός μετά την επαναφορά του μοναχού άφαντος. Ο μοναχός ένεδς, εκστατικός! Η χαρά του ανείπωτη. Άλλά έπρεπε να επιτρέψει και στο μοναστήρι του. Πήρε το δρόμο της επιστροφής, έμπλεως άγαλλιάσεως πνευματικής!

Κρούοντας την πόρτα, ένα παράδοξο αίσθημα τόν κατέλαβε, βλέποντας παρηλλαγμένο το χώρο της μονής.

- Δέ σέ γνωρίζω αδελφέ, του λέγει ο θυρωρός, ποιος είσαι;

- Είμαι ο τάδε μοναχός, αλλά... και έγώ εσένα δέ σέ γνωρίζω! Την πρώτη εκεί διένεξη, διαδέχθηκε και δεύτερη και τρίτη με άλλους μοναχούς, οι όποιοι και αυτοί με τη σειρά τους διαβεβαίωναν ότι δέ γνώριζαν τόν διαπορούντα μοναχό πού και εκείνος, ωστόσο, επέμενε ότι δέν του θύμιζε την ώρα αυτή τίποτε από το άλλοτε οικείο του περιβάλλον της μονής. Όλα του ήταν άγνωστα! «Πώς συνέβη αυτό, μία ώρα απουσιάζω από τη μονή, και τώρα πού επέστρεψα τά βλέπω όλα άγνωστα, διαφορετικά», έλεγε με απορία και ανησυχία ψυχική. Η υπόθεση έφθασε στόν ηγούμενο της μονής. το ίδιο σκηνικό έλαβε χώρα πάλι. Άγνωστος ο ηγούμενος στο μοναχό. Άγνωστος όμως και ο μοναχός στόν ευλαβέστατο και απορούντα προεστώτα εκείνου του κοινοβίου. Κατά παράκληση όλων, ανέφερε λεπτομερώς τά στοιχεία του, όνομα, καταγωγή, ημερομηνία της μοναχικής του κούρας κ.λ.π. Έφεραν τά παλαιά βιβλία, το λεγόμενο «μοναχολόγιο», όπου είναι καταγεγραμμένοι όλοι οι μοναχοί του κάθε μοναστηριού, από κτίσεως του.

Καί τί να δουν! Μέγα θαύμα! το όνομα και τα στοιχεία του «περίεργου» μοναχού, υπήρχαν, ναι, υπήρχαν κατεχωρημένα και απεδεικνύετο από ότι όντως υπήρξε ο συγκεκριμένος μοναχός στο κοινόβιο εκείνο, αλλά πρό 300 ετών!!!

Μπορούμε να καταλάβουμε τί σημαίνει αυτό; Ότι ο Κύριος αξίωσε τόν ευλαβή μοναχό να λάβει μια μικρή γεύση της αιωνιότητος με την υπερκόσμια εκείνη θεωρία του φαινομένου αετού, πού δεν ήταν αετός αλλά Άγγελος Κυρίου. Το γλυκύτατο εκείνο κελάηδημα, τόν έφερε σέ κατάσταση θείας έκστάσεως, ώστε να νομίσει ότι αποκοιμήθηκε μία ώρα, ενώ πέρασαν 300 χρόνια, μένοντας σέ κατάσταση αφθαρσίας. Μας υπενθυμίζει αυτή η περίπτωση τούς επτά παιδιάς έν Έφέσω, οι όποιοι κοιμήθηκαν επί 375 έτη μέσα σ' ένα σπήλαιο και εορτάζονται από την Εκκλησία μας στίς 4 του μηνός Αυγούστου.

Αυτά είναι τά θαυμάσια του Θεού! Στή συνέχεια ο ευλαβέστατος μοναχός πού με τόν πλέον πνευματικό τρόπο -σύν Θεφ - έλυσε τόν προβληματισμό του σχετικά με το αναφερόμενο ψαλμικό εδάφιο και την αιωνιότητα, μετέλαβε των ' Αχράντων Μυστηρίων με μεγάλη αγάπη Θεού και ευλάβεια. Μετά δέ τη Θεία Κοινωνία, άνελύθη «εις τά εξ ων συνετέθη», έκοιμήθη έν Κυρίω ενώπιον τών θαυμαζόντων πατέρων εκείνου του ιερού κοινοβίου, πού δόξασαν τόν Πανάγιο Θεό για τά ύπερφυή και εξάίσια, πού χαρίζει στους ήγαπημένους δούλους του...

Πηγή: *Η θεολογία της πέραν του τάφου ζωής, Ιερομονάχου Νικηφόρου Νάσσου, ISBN: 960-631-118-Χ*